

Sygn. akt I CSK 706/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie Wojskowej Akademii Technicznej w W.,

M. K., E. K. i K. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2013 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 lipca 2012 r.

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie wnioskodawczynie M. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2012 r. w sprawie z udziałem Wojskowej Akademii Technicznej w W., M. K., E. K. i K. K. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia. Oddalenie zażalenia, a wcześniej odrzucenie wniosku o zasiedzenie nastąpiło na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 199 § 1 pkt 2, art. 321 oraz art. 366 w związku z art. 365 § 1 k.p.c., a także art. 523 i art. 610 § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 670 i art. 677 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu. Opiera się ona na próbie zakwestionowania dwóch podstawowych twierdzeń Sądu Okręgowego. Pierwszym jest stwierdzenie i uzasadnienie w zaskarżonym postanowieniu, że w sprawie nie są spełnione przesłanki z art. 523 k.p.c., gdyż przepis ten odnosi się jedynie do okoliczności, które powstały już po wydaniu postanowienia, a nie do okoliczności, które występowały wcześniej, ale nie zostały udowodnione. Drugim ustaleniem w zaskarżonym postanowieniu jest stwierdzenie *res iudicata* w niniejszej sprawie, jako że wniosek o zasiedzenie dotyczy tej samej kwestii faktycznej i prawnej, która była prawomocnie rozstrzygnięta postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 października 2009 r. (sygn. akt ...482/09), wobec którego apelacja wnioskodawców M. i J. małż. K. oraz E. K. i K. K. została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 stycznia 2010 r.

Skarżąca M. K. uważa w skardze kasacyjnej, że obecnie rozpoznawana sprawa jest nową i inną sprawą, niż rozpoznana w 2009 r., gdyż wnioskodawczynią

jest tylko ona, a sama sprawa dotyczy innej materii, niż poprzednia. To prowadzi skarżącą także do wniosku, że art. 523 k.p.c. nie powinien mieć w sprawie zastosowania. U podstaw stanowiska wnioskodawczynie leży to, że uprzednio wносиła ona o orzeczenie, iż wraz z mężem J. oraz E. K. i K. K. nabyli w wyniku zasiedzenia z dniem 1 października 2005 r. własność nieruchomości po 1/3 części. Obecnie wnioskodawczynie dochodzi stwierdzenia, że wraz z mężem nabyła drogą zasiedzenia całość nieruchomości z dniem 15 czerwca 1986 r., a to ze względu na wykrycie nowych dokumentów, stanowiących, że przed 1990 r. przedmiotowa nieruchomość nie stanowiła własności państwowej, przez co mogła być zasiedziana we wskazanym terminie.

Argumenty przytoczone przez skarżącą są całkowicie chybione. Po pierwsze, w obu sprawach, o które chodzi przedmiot rozpoznania był tożsamy, to znaczy zbadanie wystąpienia przesłanek zasiedzenia własności tej samej nieruchomości. Dla przesłanek tych nie ma żadnego znaczenia, czy we wniosku żądano stwierdzenia zasiedzenia dla konkretnych osób w całości, czy też w częściach, gdyż najpierw musi się ustalić spełnienie przesłanek co do posiadania samoistnego oraz czasu tego posiadania, zależnego od dobrej lub złej wiary posiadacza oraz, najpierw, czy zasiedzenie określonej nieruchomości w ogóle mogło nastąpić.

Po drugie, skarżąca we wniosku o ponowne orzeczenie o zasiedzeniu nieruchomości wskazała art. 523 k.p.c. jako podstawę do ponownego zajęcia się sprawą. Skoro zatem szczególna sytuacja, o jakiej mowa w tym przepisie miała uzasadniać rozpoznanie sprawy, to dlatego, że ponowny wniosek w tej samej sprawie podlegał powadze rzeczy osądzonej. Twierdząc obecnie w uzasadnieniu skargi, że art. 523 k.p.c. nie ma w sprawie zastosowania skarżąca sama sobie przeczy. W rezultacie jednak Sąd Okręgowy trafnie ocenił brak zastosowania powołanego przepisu, gdyż w sprawie nie doszło do zmiany okoliczności w rozumieniu art. 523 k.p.c., lecz do ujawnienia, zdaniem wnioskodawczynie nowych faktów i dowodów, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, istniejących jednak jeszcze przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie o sygn. akt ...482/09. W takim wypadku jednak mogło to uzasadniać wznowienie postępowania w tej sprawie, a nie wszczynanie nowego postępowania

o stwierdzenie zasiedzenia. Słusznie zatem Sąd Okręgowy podniósł wybranie przez wnioskodawczynię niewłaściwego środka obrony swych praw.

Po trzecie, z ustaleń faktycznych w sprawie wynika jednoznacznie, że nieruchomość o którą chodzi stanowiła własność państwową od 1921 r., a dopiero w 2000 r. została dla niej założona księga wieczysta, co nie miało żadnego wpływu na występowanie tytułu własności, a ten jedynie od Skarbu Państwa w 2005 r. z mocy prawa uzyskała, uczestnicząca w niniejszym postępowaniu Wojskowa Akademia Techniczna. Tak więc do 1990 r. nieruchomość ta jako państwowa nie mogła być przedmiotem zasiedzenia. W tych okolicznościach prawidłowe jest ustalenie Sądów w toku instancji, że gdyby nawet przyjąć posiadanie samoistne nieruchomości od 1966 r. w złej wierze, to nabycie własności przez zasiedzenie przez wnioskodawczynię mogło nastąpić dopiero w 2005 r. Jednak na przeszkodzie temu stanęło zawarcie przez męża wnioskodawczynie w 1992 r. umowy dzierżawy tej nieruchomości (posiadanie zależne) z Szefostwem Zakwaterowania i Budownictwa Garnizonu S., w którego dyspozycji pozostawała w tamtym czasie przedmiotowa nieruchomość państwowa.

W tym stanie rzeczy, wobec nienaruszenia przez zaskarżone postanowienie przepisów wskazanych w skardze kasacyjnej, w szczególności decydujących o jej zasadności art. 199 § 1 pkt 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 523 k.p.c. skargę tę należało oddalić.